

Fragments del Narcís ^{no}

|

Com aliquid vidi?

Com brilles, ferme mi des meus passos!

Aquesta

Nit ignal que d'un cèrvol la fursa en la foresta
No cessa que no tombi ~~o~~ ~~tot~~ enterrimig als congars,
Kaine abastut de set pins a aquestes hores tan claus.
Més, per a satisfer una amara curiosa,
Jo no entretoliré i onda misteriosa:

Nimfes! si m'estimem, us cal sempre darrina!
Un pes d'ànima en l'aire us ha totes venim;
Si, hinc en sa feblesa, escapada novícia,
Una pulla perduda, besant la superbia,
Basta a rompre, aplegant-lo, un univers d'ament...
La rostra son impasta a mon encantament,
D'una pluma nullant-s'hi fins tem l'essari fang!
Graden-me llargament per somni eixa semblança
Que una absència divina és sola a imaginar!
Son de les nimfes, el, no em deixeu de mirar!

Somniem-me! -- un hinc votue, o fontans desertes,
La dolce, la héntat, em serien incertes,
Jo cercaria en va el que tinc de més car,

100

Sa tendresa confusa no comprendria encara
La cançó, i mes esguardes, tan tristos d'ignorar-me,
A. d'altres que no a mi donarien Mrs. Blaines... —

~~Esperàren~~
~~Esperàren~~ potser, un rostre sense plaer,
Voraltres calmes, sempre de fulls i de mar,
I de l'incorruptible altitud embriagada
O Nimpfes! ... Però dòcil a les nalls encantades
em que em pelen nes roalties un invencible avang,
Sobrio iix bell reflex dels desordres humans!

~~Estressos~~
~~Festivos~~
Festes nostres ~~cos~~ cossos tota l'ombrosa, profunda
Aigües planes! Si els Déus, els ecos i les ondes
I en tant de sospiris ho permeten així,
Jo sóc sol! ... Sol! I encara qui s'acosta a mi
Quan s'acosta a aquests hards beneïts per les hules.....
Ja l'aixé, per les cimes, no perseguiria despullat;
La veu dels dolts cançons i em parla de la nit.
Una gran pau mi escolta, on jo escolto el delit.
Sento l'herba nocturna veïda en l'ombra sagrada
I, perduda, la lluna atga un missall humit
Fins al hors dels secrets de la fosca estancada.....
Fins als secrets que jo tenc d'emboscada,
Fins al plec de l'amor d'un mateix on m'abrimo,
Al silenci del veure des no pot escapar...
La nit, sobre ma cançó, li oïo que jo l'estimo,
Sa veu vesca ~~ab~~ a mos vots ~~resposta~~ ^{veu} de consentis,
A penes, en i veis, per semblant de ~~mentira~~ ^{mentira},
~~Perquè tant la veu~~
De tant que la veu de son taüt realme

Conspira, d'un tal lloc, a l'espaiada calma.

Dolçor de sobreviure a la força del jain,
Quan ella a la hi es retira, rosa d'ànima entorn,
Encara un poc audent, i lassa, més complerta,
I de l'antig de tresors, i tenèssament, subleto,
Per tanta remenibances que li empurpen la mort,
I que la fan helig a senollar-se en l'air,
Després estendre's, hondre's, i perdre sa rescuda
I apagar-se en un somni en què el vespre es transmuta.

Aquest lloc em convida a perdre'm dintre mar!
Hi ànima, sense por, s'hi ahoga per un deus
Que demana a les ondes, ondes, deserts, dignes
Per sa mar, del llis esvairiment dels signes.....
A aquest A aquesta onda ja mai no hegueren ramats!
D'altres, ací perduts, heuen asserenats
I en l'ombra rola terra una tomba que els deixo.....

Jo, jo no sé pas la pau, en la que hi descolleixo!
Quan l'opaca delícia on daem la clauetat
Deixa a mon cor i horror del bullam separat
hervors, o venedor de l'ombra, cor triàmic
Rebut, jant a les selves sa similitud de pànic
Engueta arriat sa penèna nit!
Per a Naus, ací, no hi ha més que inguit!
Tot en vida i en lliga a la cana un mirina
Que m'opora des llacs la pau restringidora!

Que jo deploro ton esclat fatal i pau,
Tan blannament de mi portaria circumdada,
En pensalen nos ulls en un mortal atam
~~els~~ ~~mat~~ ~~erios~~, negres, de l'una ànima

Es els meus negres de l'ànima inesperada.

Alis me, vesanesa, ensomnis que em veien,
Com ells venien una altra vida,
D'ignen, jo no sóc pas el matèria que ~~veien~~ ^{veien},
Vostre cor no us fa enveja, no us cuida?
Cessen, esperits d'ombra, el treball ansaiós
Que és fet en una ànima que netlla;
No cerquen en vosaltres ni en el cel ociós
La dissart de ser una meravella;
Troben en la fontana un cor deliciós

Presa del vostre esguard ell sigui entre les canyes.
Del monstre d'estimar-se penyor-en un captiu;
I en els hiles ^{evans} ~~evans~~ de les vostres vestanyes,
Son quiciós esclat us suadaix pensatiu;

Més no espellexiu pas d'imperi canvia-lo.
Eix cristall és la seva cut,
El matèria espais de l'ombra
No el tremia de l'onda ~~tanques sense matambo~~ ^{no, sense empit, jo can-lo}

PITJOR.

Pitjor?
Algun oiu ^{pitjor} ~~pitjor~~ Qui ha estat?
Eco l'ungana és vesta a sonar a sonacle!
De son riu encantat el meu cor és trencat
Per l'el silenci, com per miracle,
Cessa! ... para, sereix sobre les nigües Dances,

Pitjar?....

Pitjar destí! Aida' no diuen els joves
Que avengueren dels veïts una quida vagabonda!
Antes, que mi havien fet l'ànima més volonda,
L'ompliu de la vostra ombra una ven que se'n va....
Voraltres mi no diuen, bancatges! Humeia
Destinatat però d'elit a tots els àlens màgics,
Vostre de llengua s'asita i juga amb es missatges....
Tot s'ocupa de mi, entre divinitats!

Als secrets son. Als aires ressonant, proclamat,
El roc riu; l'aire plora; i per sa ven companyen
Ja no hi ha ningú als cels que no mi hagi de plorar
De pertànyer sens força a d'eternals atractes!
Entre els llargs que neixen de les selve, ~~ambies~~
Una ferida llua d'hora ambigua és vista....
Allà, d'un poc de jure, se esparma un estiment
Mi, en la pàl·lida plaça on mi atreu l'aigua trista,
Deliciós omic, sentjable i glaçat!

Ja ets ací, mon cor dolç de lluna i de corda,
O forma obediènt als meus vots opornda!
Que s'as hells, de mon llarg, els dons vastos i fins!
Als lentes mans en l'air adarable es patiguen
Teu cuida aquest captiu que les fulles abriguen!
Mon cor llengua als abans et sul' esclat dels meus olivans!...

I que ta boca és bella en muda platonica
O semblant! Me' paret que no ma fantasia,
Ehi'mer immortal, tan clar davant nos ulls,
Pàl·lides membres de peles, sedosa cabells nuls,
Cal que a penes apuats, una ombra es emborquerxi,
I que ja .O Narcis, la nit ens olivanderxi,
I ilis qui entre voraltres l'acer que talla un unit!
Què tens?

El meu plang és l'ombró' purat?....

Clara, més tan profunda, una mirada en repòs
Ametant i vivint de tot el que la toca
Fila alguna, tendència a l'altre de sa vida,
A l'ombra d'aquest jaure que pinta entre el bullant.
Ella sap ja per sempre les coses d'un instant.....

O presència, aigua calma que veu de després,
Un ombra vol passar de fonts i de fonts,
El llent mader, l'ocell mort, lentament caigut,
I les sales llurs dels clars anells percuts.
Tu consumes entre una persona solenne;
Més, sobre la punta del teu rostre serene,
L'amor passa i es mor.....

Quan el bullatge espai
Fingiria, tremola, plora de tota part,
Tu veus del hoc amor mesclat-s'hi la batista,
h'arrant ardent i amb cenya la blanca amiga,
Vénen l'ànima..... I saps sesans quina dolça
Sa ~~ma~~ ^{ma} purtant s'allarga a terres i a pressar
De les trenes que vessa la neuca recosa,
S'hi repora i s'hi sent pesta i mitenosa;
Ella parla a la carn i somnia l'esglai,
lhontars els ulls tancats a l'eternal espai
Només veuen la sang que dara llurs palpates;
Sa para puriosa emborquex les tenelles
D'una parella amb pens confors i que es ment,
Semejant, barrejats..... ha Terra dolçament
Crida els cossos que lluiten boca a boca, la massa
Vacilant que d'arena gosa batre la jaça
Composaria d'amor un monstre maldar.....
Els seus alens ja fan una sola remor,
Cada ànima en respira una altra, no llunyana,
Però tu saps donar, venerable fontana,

Els vents que passen sempre aquests solbans moments!

Car, a penes els cors aparellats, contents
D'una al·licança ardent espirada en delícia,
Dels amants deslligats espies les malicioses,
Verges ponde's els nous dies de mentides trenats
I mil mals néixer massa tendrament engendrats!

Prompte, ondea undent, imbiat, la mateixa
Aquests vols que regneren amon-se repetixen
Els més profunds sorpis als canyars als seus llands!
Verstr, llurs tristos passos segneixen llurs records.....

Als teus pens, excedits d'ombra i de heblesa,
Estalats d'un cel d'una lentatx que els pesa
Per que guarda i esclat dels jans més bells vivents,
Van a trobar les tombes de tots els lings perduts.....
" Aquesta calma onli sola era nostra i tranquila!"
" L'altre amara eix xiver, el cor del un vigila
I des d'ací relisem l'alemada del mar!"
Ara el perfum en l'aire de la rosa és amarg---
Menys amarg els perfums de les supemes pines
Que abandonen al vent les fulles consumides!.....

Els respiren aquest vent, van sense saber
Trepitjant la demanda d'un jorn de des esper.....
O marxa lenta, rànida, als pensaments parella
Que parlen tan a tan a una volta parella!
La carícia i el vin dubten entre ses mans,
Llur car, que ven trenca-se de doler en els tombants,
Mes llurs vells esperits corren pel laberint,
On s'extrauria aquell que s'ha maleit el sol!
Llur solta solitud, igual que la son, vol
Puhlar i brular i absència; i llur secreta orlla
Per tot para una ven que no tindria parella
Res no pot dissipar llurs somnis absoluts;
El sol no pot fer res pels despareguts!

Més els llassen² a llurs pinelles rat pelles,
I senten: que en els plats s'obrenen llurs tendres,
Ara pinnades per sempre més que no cap mar!
I en el cos amagat tot marcat per l'amar
Que porta amansa l'ànima que un dia bon dia
Cerna un ves secret que la pora furiosa.....

Més jo, Narcís amant, no més soc curiós
De ma pròpia essència.
Tot altre és sob per mi un cor misteriós,
Tot altre és sob absència.
Tu és mon bé cobria, tot el que t'inc, es bell!
El més bell dels mortals no pot amar més que ell.....
Hi ha cap idola més santa, dolça i divina,
De tota una horissa que a consueu, a l'engañ,
Bren en l'at un veient per tant rols d'ulls lolls?
Que és pot per mes diris de la horror dels dolls,
I d'un dia que és mar quin us millor que el nostre
Fent-li altre a nos ells tot l'honor de mon rostre!
De gràcia i de silenci un bescau a imitant!
Ga Sabat, fill de mon ànima i de l'onda, presència,
Car treser d'un mirall que portea l'existència!
Ma tendresa s'hi ahema, èlria de veure que
Un deus sobe ell sol assaja son poder!
O que a tots nos anhel son identificable!
Més la fragilitat es terna i inviolable,
No son més que clar, aduable mentat
D'un amor missa igual a la lleble amistat!
La a missa ha separat béns els nostres encisos!
Que esperar de tu es més que vams aricos?
Sovendres a un mateix, agafar-se, les mans
hanejades, es nostres mans conjunt. destamir-se,
es nostres llarg. entenis de llurs veus instamir-se,

Compendre els nostres ulls l'única nit en plors
I els braços enllaçats sobre un mateix sanglot
Estrenger el mateix cos d'amor ja vestit a fonda'te...
Deixa doncs el silenci, sota per hi respondre,
Bell i cruel Narcís, inaccessible i impert
Ple als béns que la nimfa em ven i et va donant....

↓ ↓ ↓

---. Aquest cos pur, sap que pot seduir-me?
De quina reginosa somniés i instaur-me,
Habitant de l'abisme, hoste l'àngel i hi
D'un cel ondulat que dels cels cau fins ahi? ---
+ O ~~quin pes~~ ^{quin pes} ~~el~~ ^{el} ~~seu~~ ^{seu} ~~estil~~ ^{estil} ~~de~~ ^{de} ~~ma~~ ^{ma} ~~trista~~ ^{trista} ~~tendència~~ ^{tendència}
~~que~~ ^{que} ~~me~~ ^{me} ~~seu~~ ^{seu} ~~estil~~ ^{estil} ~~de~~ ^{de} ~~ma~~ ^{ma} ~~trista~~ ^{trista} ~~tendència~~ ^{tendència}
I que decideixi mon llavi una onada de temor
Com si pensar en deng estranger em fes horror!
Quin estímul a l'onada de ta vida veur!
De T'ESTIMOL! --- I qui doncs pot estimar altra cosa
Que ell mateix? ---
O t'ensul, mon cos, estimat cos,
T'estimo, únic objecte que em defenses dels morts!
.....

Fem, tu sobre mon llavi, i jo, en el silenci,
Un veu als déus que pesa de tant d'amor veles
En son ressant de paraula em aturin el jorn! ---
Fem-ho, Senyors felicitos, flors dels ensams justos,
Dignem que min llavi de son i red a crigantor
Presa pels vostre ceptre de als somnis de la nit,
Pria, i tota semblant al més pur esperit,
Esperi, al llavi dels cels, que tu niquis i vuller,
Vaca de mi, amor meu, tria-te un leit de bulles,
Sortis del plane de la nimfa vida, però

Sege deixat nos ulls, sens deixar de ser jo,
I estendre l'escaament tan ferma, clara escarçer ---
Oh! terra-te per mi, --- Prendre aquest fons, per força
Més que d'una dona, no tot de l'aire, amic ---
Més d'una simple pedra és el temple on m'estic,
On visc --- Solte son llavis jo visc, visc avants! ---
Cos, men los estimat, o temple que em separa
De mi divinitat, rotalura, haver sot més
La vostra boca --- I vest, jo trencaria, les,
Aquest poc que em defensa de l'eterna substància,
Aquesta tremolor, la nit, per distància
Que hi ha entre jo i les ondes, i l'ànima, i els déus! ---
Adéu --- No et sentis l'isa de mil botants adéus?
Arribat venirà l'imperi dels resombrs!
L'aire us envia l'altre esten son membra d'onbra,
I cert a l'horament l'altre que ja és incert ---
En sa vòria foresta la pura ànima es perd,
On la música escapa a les formes sinemes, ---
L'ànima dels ulls negres arriba a les tendres
Es ha i inmensa però no troba res --- Etard ---
I ja, entre ella i la mar, quin deu ser son esguard!

Déus! d'aquest dia avants la pedra i temple resten
Va de les oles consumits ^{Toca} ~~g~~ la sort honesta;
Es soterra als inferns del més roborat record!
Ai las! los miserable es temps d'una-se best ---
Ahocant --- Besant. Vela, pensa tot el que cre!
Que ja l'irreparable amar que em venetere
Passi, i en un calced, trenca Naus, i l'orig ---

J.A.

De "Chauveug"

Folha 38